

Roma întemeiază viziunea — Numărul patru

Reînvierea vechilor controverse: lupta pentru interpretarea profetică în adventism

Jeff Pippenger

2024-08-08

Ni s-a avertizat dinainte că „vechile controverse” vor fi reaprinse în zilele din urmă.

„În istorie și în profeție, Cuvântul lui Dumnezeu înfățișează conflictul îndelungat dintre adevăr și rătăcire. Acest conflict este încă în desfășurare. Lucrurile care au fost se vor repeta. Vechile controverse vor fi reînviat, iar teorii noi vor apărea neîncetat.” Selected Messages, book 2, 109.

ਮੁੜ ਮੁੜ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਵਵਾਦ ਸੈਤਾਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸਨ, ਜਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਕਉਕਿ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤਿ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਵੱਚ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਈ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਹਨ। ਪਹਲਿਾ ਉਦਾਹਰਨ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਮਲਿਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਵਚਿਕਾਰ ਦਾ ਵਵਾਦ ਸੀ, ਜਵਿੱ ਕੀ 1843 ਦੇ ਅਗਵਾਈ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਵੱਤਰ 1843 ਅਗਵਾਈ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ, ਜਸਿ ਨੂੰ “ਪੁਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਦਸਿਾ ਦੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਸਿ ਵੱਚਿ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ,” ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਐਸਾ ਉਲੇਖ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਕਸਿ ਭਵੱਖਿਬਾਣੀਕ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸੱਧਾ ਉਲੇਖ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨਾਲ ਮਲਿਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਵਵਾਦ ਦਾ ਪੁਰਤੀਨਧਿਤਵ ਸੀ। ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ, ਆਯਤ ਚੌਦਾਂ ਵੱਚਿ ਦੱਤੇ “ਤੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲੁਟੇਰੇ” ਦੀ ਪਹਚਾਣ ਐਂਟੀਓਕਸ ਐਪਫਿਨੋਸ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ, ਜਦਕਿ ਮਲਿਰਾਈਟ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਰੋਮ ਸੀ।

„164 Moartea lui Antioh Epifanul, care, desigur, nu s-a ridicat împotriva Domnului domnilor, întrucât murise de 164 de ani înainte ca Domnul domnilor să Se fi născut.” 1843 Pioneer Chart.

Apoi a urmat controversa dintre James White și Uriah Smith cu privire la identificarea corectă a „împăratului de la miazănoapte” din capitolul unsprezece al cărții Daniel. James a avut dreptate identificând „împăratul de la miazănoapte” din versetele finale ale lui Daniel unsprezece ca fiind Roma papală, sau, cum o numesc eu, Roma modernă. Smith susținea că „împăratul de la miazănoapte” din Daniel capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase, era Franța atec.

„VERS 36. Și împăratul va face după voia sa; și se va înălța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până se va împlini mânia; căci ceea ce este hotărât se va face.

„Regele introdus aici nu poate desemna aceeași putere care a fost menționată ultima dată; și anume, puterea papală; căci specificațiile nu se vor dovedi valabile dacă sunt aplicate acelei puteri.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 292.

Smith a introdus propria sa „interpretare particulară” când a afirmat: „Împăratul introdus aici nu poate desemna aceeași putere care a fost menționată ultima dată; și anume, puterea papală; căci specificațiile nu se vor potrivi dacă sunt aplicate acelei puteri.” Cuvântul lui Dumnezeu nu dă niciodată greș și este incorect din punct de vedere gramatical să se folosească o propoziție

omenească pentru a nega structura gramaticală clară a pasajului. Versetul spune „și împăratul”, ceea ce cere ca împăratul astfel identificat să fie același împărat reprezentat în pasajul anterior. Nu există nicio dovadă a unui împărat nou, iar Smith afirmă că „aceeași putere care a fost menționată ultima dată” era „puterea papală”. El recunoaște în cartea sa că de la versetul treizeci și unu până la versetul treizeci și cinci este vorba despre puterea papală, iar, neavând nicio dovadă gramaticală care să identifice un împărat nou în versetul treizeci și șase, el susține pur și simplu că versetele care urmează după versetul treizeci și cinci nu reprezintă caracteristicile profetice ale puterii papale. Prin urmare, el își introduce opinia despre Franța.

Atunci când Smith abordează versetul patruzeci, platforma profetică greșită pe care a ridicat-o prin interpretarea sa particulară îl constrânge să identifice un război în trei direcții, care, prin presupunerile lui, îl identifică pe împăratul de la miazăzi ca fiind Egiptul, care în verset „se împunge” cu Franța, iar Turcia o identifică drept împăratul de la miazănoapte, care de asemenea vine împotriva Franței. Acea interpretare omenească adăugată construiește un model profetic care îl face pe Smith să identifice un Armagedon literal, în care Turcia mășăluiește spre Ierusalim, marcând încheierea timpului de probă al omenirii atunci când Mihail Se ridică. Multe cărți din istoria adventismului au fost scrise, identificând în mod corect eroarea unei asemenea aplicări.

Scopul acestui articol nu este de a trata roadele interpretării personale a lui Uriah Smith, ci pur și simplu de a identifica controversa care a urmat atunci când el a început să-și promoveze interpretarea personală; căci, pe măsură ce James White s-a opus concepției sale eronate, aceasta a devenit o altă linie de controversă în adventism, în care identificarea corectă a Romei a fost atacată printr-o aplicare falsă.

A mai existat și controversa îndelungată cu privire la „necurmata” din cartea lui Daniel, când adventismul laodicean a adoptat concepția protestantă apostată, identificând „necurmata” din cartea lui Daniel cu slujirea lui Hristos în sanctuar, în contradicție cu adevărul fundamental statornicit că „necurmata” era un simbol al Romei păgâne.

„Apoi am văzut, în legătură cu «necurmata» (Daniel 8:12), că cuvântul «jertfă» a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului, și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia acelor care au vestit strigătul ceasului judecării. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a «necurmatei»; dar, în confuzia de după 1844, au fost adoptate alte păreri, iar întunericul și confuzia au urmat. Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă.” Early Writings, 74.

În vremea sfârșitului, în 1989, când ultimele șase versete din Daniel unsprezece au fost desigilate, împăratul de la miazănoapte a fost atunci recunoscut ca fiind Roma papală, exact așa cum identificase anterior James White în controversa sa cu Uriah Smith. White aplicase metodologia „linie peste linie” atunci când a abordat sofismul lui Smith. White a susținut că, dacă ultima putere reprezentată în Daniel doi, și ultima putere reprezentată în Daniel șapte, și ultima putere reprezentată în Daniel opt erau toate Roma, atunci, pe temeiul a trei linii de mărturie, puterea care ajunge la sfârșitul ei în Daniel unsprezece este Roma, nu ceea ce pretindea Smith, și anume că ar fi Turcia.

Mișcarea profetică a celui de-al treilea înger, care a început în 1989, s-a confruntat la scurt timp după 11 septembrie 2001 cu o controversă privitoare la capitolul întâi din Ioel. În primele cinci versete, doi martori — mai întâi generațiile, apoi insectele — identifică o distrugere progresivă adusă asupra adventismului de către Roma. „Bețivii” din profeție, potrivit lui Isaia, sunt „batjocoritorii care cârmuiesc Ierusalimul”. Ei se trezesc în a patra și ultima generație. Distrugerea progresivă este o distrugere spirituală, căci ea se adresează Ierusalimului zilelor de pe urmă, iar din vremea răzvrătirii din 1863 înapoi, adventiștii de ziua a șaptea laodiceeni au absorbit în mod progresiv doctrinele Romei.

Cuvântul Domnului care a venit către Ioel, fiul lui Petuel. Ascultați aceasta, bătrânilor, și luați aminte, toți locuitorii țării. S-a petrecut așa ceva în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri? Povestiți copiilor voștri despre aceasta, iar copiii voștri să spună copiilor lor, și copiii lor altei generații. Ce a lăsat lăcusta roaderă a mâncat lăcusta; ce a lăsat lăcusta a mâncat omida; și ce a lăsat omida a mâncat viermele. Treziți-vă, bețivilor, și plângeți; și văitați-vă, toți cei ce beți vin, din pricina mustului, căci v-a fost tăiat de la gură. Ioel 1:1–5.

După prăbușirea marilor clădiri ale orașului New York, s-a înțeles că ploaia târzie începuse atunci să „stroească” și că controversa din Habacuc, capitolul doi, care se împlinise în istoria millerită, era din nou în desfășurare. Controversa privea metodologia profetică corectă.

Voi sta la locul meu de strajă și mă voi așeza în turn, și voi veghea să văd ce-mi va spune și ce voi răspunde la musturarea mea. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie vedenia și fă-o lămurit pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga. Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va întârzia. Iată, sufletul celui ce se îngâmăfă nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Da, pentru că păcătuiește prin vin, este un om mândru și nu stă acasă; își lărgește dorința ca Locuința morților, este ca moartea și nu se poate sătura, ci adună la sine toate neamurile și strânge la sine toate popoarele.” Habacuc 2:1–5.

Testarea din Habacuc doi a prefigurat mișcările celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început când îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât la 11 septembrie 2001. Atunci a început o controversă între cei care stăteau pe temelii adventismului, reprezentate pe harta pionierilor din 1843, și aceia care, în Habacuc, „calcă legea prin vin” și care erau „bețivii” din Ioel, care atunci „s-au trezit”, numai pentru ca „mustul” să le fie tăiat de la „gură”.

Cuvântul ebraic „muștrați” din versetul întâi înseamnă „s-a certat cu”. Argumentul dat străjerilor milleriti a fost reprezentat pe harta-pionier din 1843, care a fost realizată în mai 1842, în împlinirea acestor versete. O clasă, care trăia prin credința ei, era în controversă cu privire la solia profetică a adevărului prezent pentru acea perioadă, cu o altă clasă care călca legea prin vin. Aceștia sunt bețivii lui Ioel, care se trezesc și descoperă că vinul, simbol al doctrinei, le este tăiat de la gură. Ei sunt bețivii lui Efraim din Isaia, care stăpânesc peste Ierusalim și sunt incapabili să înțeleagă cartea care este pecetluită.

Jale wamunthu wa kunyada, kwa oledzera a Efraimu, amene kukongola kwawo kwa ulemerero kuli duwa lofota, amene ali pamutu pa zigwa zonenepa za iwo amene agonjetsedwa ndi vinyo!

Taonani, Ambuye ali naye mmodzi wamphamvu ndi wolimba, amene monga chimphepo cha matalala ndi mkuntho wowononga, monga kusefukira kwa madzi amphamvu osefukira, adzagwetsera pansi ndi dzanja. Korona wa kunyada, oledzera a Efraimu, adzaponedwa pansi pa mapazi.... Imirirani, ndipo ziwani; fuulani, ndipo lirani: aledzera, koma osati ndi vinyo; akuyenda mogwedezeka, koma osati ndi chakumwa champhamvu.... Chifukwa chake imvani mawu a Ambuye, inu anthu onyoza, amene mulamulira anthu awa amene ali mu Yerusalemu. Pakuti Ambuye wakuthirani mzimu wa tulo tatikulu, ndipo watseka maso anu: aneneri ndi olamulira anu, aonekeri wawaphimba. Ndipo masomphenya a zonse akhala kwa inu monga mawu a buku losindikizidwa, limene anthu amapereka kwa munthu wophunzira, nati, Werengani ichi, ndikukupemphani: ndipo iye anena, Sindingathe; pakuti lasindikizidwa: Ndipo bukulo liperekedwa kwa iye amene sanaphunzire, nati, Werengani ichi, ndikukupemphani: ndipo iye anena, Sindinaphunzire. Yesaya 28:1–3, 14; 29:9–12.

Argumentul din Habacuc dintre bețivii lui Efraim și cei care umblă prin credință în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu este identificat în mod specific ca fiind controversa privitoare la metodologia corectă versus cea incorectă în mărturia lui Isaia, căci Isaia arată că tocmai metodologia „linie peste linie” îi face pe bețivi să se poticnească și să intre într-un legământ cu moartea.

Dar și ei s-au rătăcit din pricina vinului și, din pricina băuturii tari, s-au abătut din cale; preotul și prorocul s-au rătăcit din pricina băuturii tari, sunt copleșiți de vin, s-au abătut din cale din pricina băuturii tari; se înșală în vedenie, se poticnesc în judecată. Căci toate mesele sunt pline de vărsături și de murdărie, așa încât nu mai este niciun loc curat. Pe cine să învețe el cunoștința? și pe cine să facă să înțeleagă învățătura? Pe cei întărcați de la lapte, pe cei depărtați de la sân. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, și acolo puțin. Căci cu buze bâlbâitoare și într-o altă limbă va vorbi el acestui popor. El îi zicea: Iată odihna în care puteți da odihnă celui obosit; iată locul de înviore! Dar ei n-au vrut să asculte. Și cuvântul Domnului le va fi: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, și acolo puțin; ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, prinși în laț și luați. De aceea, ascultați cuvântul Domnului, oameni batjocoritori, care stăpâniți peste poporul acesta care este în Ierusalim. Fiindcă ați zis: „Noi am făcut un legământ cu moartea și am încheiat o învoială cu Locuința morților; când va trece urgia năvalnică, nu va ajunge până la noi; căci ne-am făcut din minciună adăpost și ne-am ascuns sub neadevăr.” Isaia 28:7–15.

Apoi, Isaia identifică ceea ce Dumnezeu a așezat în controversa din Habacuc, care avea să aducă judecata asupra bețivilor: piatra de temelie, „de șapte ori” din Leviticul 26, care a fost prima profeție de timp pe care Gabriel și îngerii l-au călăuzit pe William Miller să o înțeleagă.

De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: „Iată, pun în Sion o piatră de temelie, o piatră încercată, o piatră unghiulară prețioasă, o temelie sigură: cine crede nu se va grăbi. Voi pune judecata drept măsură și dreptatea drept cumpănă; grindina va mătura adăpostul minciunii, iar apele vor îneca locul de ascunzătoare. Legământul vostru cu moartea va fi desființat și învoiala voastră cu Locuința morților nu va dăinui; când va trece urgia năvalnică, veți fi călcați în picioare de ea.” Isaia 28:16–18.

ਮੁੱਹਰੇ ਹੀ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਲੈ ਆਇਆ, 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ, ਉਸ ਅੰਦੋਲਨ ਵੱਲੋਂ ਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੇ ਇਹ ਨਰਿਣੈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਯੋਏਲ ਦੇ ਚਾਰ ਕੀੜੇ ਤੀਜੇ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਜਦੋਂ ‘ਪੰਗਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਗਤੀ’ ਦੀ ਵਧੀ ਉਸ ਅੰਤਮ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵੱਲੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਦ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਯਿਮ ਪਹਚਾਣਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਨਯਿਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਤਹਿਰੀ ਲਾਗੂਅਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਮੂਹ ਨੇ ਇਹ ਨਰਿਣੈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਯੋਏਲ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੀਜੇ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਲਤ ਲਾਗੂਅਤ ਨੂੰ ਠੀਕ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਤਹਿਰੀ ਲਾਗੂਅਤ ਦੇ ਨਯਿਮ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ।

Apoi, în perioada anului 2014, lui Satana i s-a îngăduit să pătrundă în această mișcare prin agenda homosexuală „woke” provenită din Marea Britanie și Australia, care și-a întemeiat atacul pe o interpretare falsă a istoriei reprezentate în Daniel capitolul unsprezece, versetele unu până la cincisprezece. Conducătorii pro-homosexuali care au infiltrat și atacat această mișcare au susținut în cele din urmă că adventismul trebuia să-și ceară iertare de la papa Romei, pentru că, chipurile, ar fi adus acuzații false împotriva antihristului, papa Romei. Scopul acestui atac a fost săucidă mișcarea și, în primul rând, să producă confuzie chiar cu privire la pasajul (Daniel 11:1–15) în care sunt identificați „jefuitorii poporului tău”.

Toate aceste controverse au fost o încercare a lui Satana de a crea confuzie cu privire la simbolul Romei papale. Nu este nimic nou sub soare, potrivit celui mai înțelept om care a trăit vreodată. Astăzi, controversa se întemeiază din nou pe identificarea Romei, simbolizată ca „tâlharii poporului tău”. Noua și particulara interpretare susține că „tâlharii poporului tău” sunt Statele Unite, iar făcând aceasta ei vădesc, în mod evident, că nu sunt conștienți că aceasta este aceeași controversă ca însăși prima controversă dintre milleriți și protestanți, precum și de vechea zicală atribuită autorului din secolul al șaisprezecelea, John Heywood, care spune: „Nimeni nu este atât de orb ca acela care nu vrea să vadă.” O altă variantă a expresiei sale este: „Nimeni nu este atât de surd ca acela care nu vrea să audă.” Cel mai probabil, cei mai mulți nu știu că această expresie îi este atribuită lui Heywood și nici nu înțeleg că formularea lui Heywood a fost derivată din pasaje biblice, precum cele găsite în Ieremia, Isaia și citate de Isus în Noul Testament.

Ascultați acum aceasta, popor nechibzuit și lipsit de pricepere, care aveți ochi și nu vedeți, care aveți urechi și nu auziți. Ieremia 5:21.

„Cei răi” din Daniel și „fecioarele neînțelepte” din Matei sunt aceia care nu înțeleg „creșterea cunoștinței”. Creșterea cunoștinței din 1989 a constat în primul rând în recunoașterea faptului că ultimele șase versete din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel identifică ridicarea și căderea finală a puterii papale sau, așa cum am numit-o eu, Roma Modernă. Aceste versete identifică Statele Unite, însă numai în relația Statelor Unite cu puterea papală. „Cei răi” și „fecioarele neînțelepte” sunt puși în contrast cu „cei înțelepți”, iar cei înțelepți ai zilelor de pe urmă au înțelegerea creșterii cunoștinței din 1989. Cei neînțelepți sunt aceia care au ochi, dar nu văd, și urechi, dar nu aud.

Și am auzit glasul Domnului, zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Atunci am zis: „Iată-mă, trimite-mă.” Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: «Într-adevăr, veți auzi, dar nu veți înțelege; și într-adevăr, veți vedea, dar nu veți pricepe.» Îngrașă inima acestui

popor, îngreuiază-i urechile și închide-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lui și să audă cu urechile lui, și să înțeleagă cu inima lui, și să se întoarcă, și să fie vindecat.” Isaia 6:8–10.

Oamenii cărora li se adresează în capitolul șase din Isaia sunt aceia care mărturisesc că se află în mesajul „adevărului prezent” care a sosit la 11 septembrie 2001, căci Isaia șase marchează pasajul ca având loc atunci când „pământul este plin de slava Domnului”. Pământul a fost luminat de slava lui Dumnezeu când îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât, atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte printr-o atingere din partea lui Dumnezeu.

În anul morții împăratului Ozia am văzut și pe Domnul șezând pe un tron, înalt și înălțat, iar poalele veșmântului Său umpleau Templul. Deasupra Lui stăteau serafimii; fiecare avea șase aripi: cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele și cu două zbura. Și strigau unul către altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui.” Și ușorii ușii s-au zguduit la glasul celui ce striga, iar Casa s-a umplut de fum. Isaia 6:1–4.

Sora White leagă proclamarea îngerului de evenimentul care marchează momentul când îngerul din Apocalipsa capitolul optsprezece umple pământul cu slava sa.

“Când Dumnezeu era pe punctul de a-l trimite pe Isaia cu un mesaj către poporul Său, El i-a îngăduit mai întâi profetului să privească, în viziune, în Locul Preasfânt din sanctuar. Deodată, poarta și perdeaua lăuntrică a templului au părut a fi ridicate sau date la o parte, iar lui i s-a îngăduit să privească înăuntru, în Locul Preasfânt, unde nici chiar picioarele profetului nu puteau pătrunde. Înaintea lui s-a înălțat o viziune a lui Iehova șezând pe un tron înalt și ridicat, în timp ce poalele slavei Sale umpleau templul. În jurul tronului erau serafimi, ca străjeri în jurul marelui Împărat, și ei reflectau slava care îi înconjură. Pe când cântările lor de laudă răsunau în tonuri adânci de adorare, stâlpii porții se cutremurau, ca și cum ar fi fost zguduiți de un cutremur. Cu buze neîntinate de păcat, acești îngeri revărsau laudele lui Dumnezeu. «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor», strigau ei; «tot pământul este plin de slava Lui». [Vezi Isaia 6:1–8.]

„Serafimii din jurul tronului sunt atât de pătrunși de teamă sfântă în timp ce privesc slava lui Dumnezeu, încât nici pentru o clipă nu se privesc pe ei înșiși cu admirație. Lauda lor este pentru Domnul oștirilor. Pe măsură ce privesc spre viitor, când întregul pământ va fi umplut de slava Sa, cântarea triumfătoare răsună de la unul la altul într-un cântec melodios: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor.»” Gospel Workers, 21.

Isaia, care îi reprezintă pe oamenii lui Dumnezeu în timpul sigilării care a început la 11 septembrie 2001, i s-a dat un mesaj pe care să-l poarte către un popor care avea ochi, dar nu a ales să vadă, și urechi, dar nu a ales să audă. Isus, ca Alfa și Omega, ilustrează sfârșitul timpului sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii prin început. La sfârșit va fi din nou un sol reprezentat de Isaia, care poartă un mesaj către un popor care alege să nu vadă și să nu audă. Acel mesaj va produce curățirea finală a celor o sută patruzeci și patru de mii. Mesajul este alcătuit din cuvintele Adevărului, care sunt aduse din mărturia profetică a lui Dumnezeu. Acea mărturie profetică este „viziunea” care este statornică prin puterea simbolizată ca „jefuitorii poporului tău”.

În articolul următor vom lua fiecare dintre aceste controverse și le vom suprapune una peste alta, într-un mod linie peste linie. Linia Millerită, linia Smith și White, linia „necurmatului”, linia „împăratului de la miazănoapte” din 1989, linia insectelor din Ioel și controversa actuală. Șase controverse vechi, care, atunci când sunt privite linie peste linie, susțin în mod limpede adevărul primei controverse, care este reprezentat pe harta pionierilor din 1843. Acel adevăr este că Roma este „tâlharii poporului tău”, care se înalță pe ei înșiși, și care cad, și întăresc vedenia.

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuia să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă până când mâna Sa a fost îndepărtată.” Early Writings, 74.

A respinge adevărurile de pe acea hartă înseamnă a respinge totodată autoritatea Spiritului Profeției, iar harta arată că Roma, nu Statele Unite, este cea care stabilește „viziunea”, acea viziune despre care Solomon ne spune că, fără ea, poporul lui Dumnezeu va pieri.

„Satana este... neîncetat ocupat să impună ceea ce este contrafăcut — pentru a-i îndepărta de adevăr. Chiar ultima amăgire a Satanei va fi aceea de a face fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. „Unde nu este nicio vedenie, poporul piere” (Proverbele 29:18). Satana va lucra cu iscusință, în felurite moduri și prin diferite mijloace, pentru a zdruncina încrederea poporului rămășiței lui Dumnezeu în mărturia adevărată.

„Se va aprinde o ură împotriva Mărturiilor, care este satanică. Lucrările lui Satana vor fi de a zdruncina credința bisericilor în ele, din acest motiv: Satana nu poate avea o cale atât de liberă pentru a-și introduce amăgirile și a lega sufletele în rătăcirile sale dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt luate în seamă.” Solii alese, cartea 1, 48.

„Cel care vede dincolo de aparențe, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre aceia care au avut mare lumină: «Ei nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.» Da, ei și-au ales căile lor, și sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. «Și Eu voi alege nenorocirea lor și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem; pentru că, atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, ei n-au ascultat; ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ce nu-Mi este plăcut.» «Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună», pentru că «n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți», «ci și-au găsit plăcerea în nelegiuire.» Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

„Învățătorul ceresc a întrebat: «Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea bună și că Dumnezeu îți primește lucrările, când, în realitate, lucrezi multe lucruri potrivit politicii lumești și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fermecătoare, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au cunoscut odinioară adevărul confundă forma evlaviei cu spiritul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, că s-au îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, pe când, în realitate, duc lipsă de toate.»” Testimonies, volumul 8, 249, 250.